

עת"א 45686/01/16 - מוחמד אלמנאצרה מנאצרה - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 45686-01-16 אלמנאצרה מנאצרה(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

כב' השופט יחיאל ליפשיץ

כב' השופטת אורית וינשטיין

מוחמד אלמנאצרה מנאצרה -

העותר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

בפנינו עתירת אסיר לפי סעיף 62א' לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] התשל"ב - 1971, ובה נתבקשנו לבחון בשנית את החלטת ועדת השחרורים מיום 15/12/2015, ולהורות על שחרורו המוקדם של העותר.

זהו מאסרו הראשון של העותר למשך 10 חודשים, לאחר שהורשע בעבירות גניבת רכב, שב"ח, חבלה במזיד ברכב, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח. לחובתו חמש עשרה הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, ביניהן מספר עבירות נהיגה ללא רישיון.

ביום 15/12/2015 התכנסה ועדת השחרורים לדון בעניינו של העותר, ובתום הדיון החליטה שלא להיעתר לבקשה בקובעה כדלקמן:

"ההלכה היא כי כאשר שחרור מוקדם של האסיר יסכן את שלום הציבור אין הוא זכאי לשחרור מוקדם על פי סעיף 9(1) לחוק שחרור על תנאי ממאסר תשס"א - 2001. המצב הביטחוני בו שרויה מדינת ישראל מזה זמן ארוך, מחייב יצירת גדר הרתעה משפטית אשר תמנע כניסת מי שאין בידו אישור כניסה לישראל. תושבי הרשות הפלשתינאית הנמצאים באופן בלתי חוקי בארץ מקשים על כוחות הביטחון במניעת פיגועים. אין מקום לשחרור מוקדם כאשר מדובר בעבירה של שב"ח כפי העולה מבג"ץ 4681/97 טלג' סלימאן. לאור האמור לעיל, שוכנענו שמסוכנותו של האסיר לחזור לסורו בעבירות חמורות אלה גבוהה ביותר ועל כן אין אנו נעתרים לבקשתו לשחרור מוקדם ודוחים אותה".

הועדה ציינה בהחלטתה כי בעניינו של העותר "אין מדובר בעבירת שב"ח "טהורה" לצורך פרנסה, אלא בעבירה המלווה בעבירות נוספות", וכי עבירות אלה "מהוות מכת מדינה וגורמות לה למטרד רציני ביותר".

ב"כ העותר בנימוקי הערעור ובטיעונו בפנינו טען כי שגתה ועדת השחרורים עת נשענה בהחלטתה על המצב הביטחוני

בו שרויה מדינת ישראל, שכן המצב בו נמצאת המדינה אינו מהווה שיקול רלוונטי בעניינו של העותר, ש"הרי אם יתקבל שיקול זה של הועדה אז כל הבקשות של שחרור מוקדם, של תושבי הרשות הפלשתיאית אמורות להידחות מראש ואין צורך בהגשתן", ויש לשקול כל מקרה לגופו.

משכך, ביקש ב"כ העותר להתייחס לנסיבות הספציפיות והאישיות של העותר, נשוי ואב למשפחה ברוכת ילדים וכן, כך נטען, מצבו הבריאותי אינו מאפשר לו המשך החזקתו בתוך כתלי הכלא.

באשר להתנהגות העותר בתוך כתלי הכלא, נטען כי התנהגותו תקינה וכי המידע החסוי שהוגש לוועדה בעניינו אינו נכון. עוד צוין, כי הוגשה בעניינו תכנית עבודה פרטנית ראויה ומתאימה.

על כן, בקש ב"כ העותר ליתן לו הזדמנות לחזור לחיים נורמטיביים ולהורות על שחרורו המוקדם.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את העתירה ואף הפנה למידע מודיעיני (מ/1) בעניינו אשר היה בפני ועדת השחרורים.

הוסיף והדגיש ב"כ המשיבה את חומרתן וריבויין של העבירות בהן הורשע העותר, את עברו הפלילי והתעבורתי המכביד (מ/2), וטען כי לצד המידעים שהוגשו לגבי התנהגותו החמורה של העותר בכלא במסגרת מספר אירועים שונים, מעידים על מסוכנותו של העותר לשלום הציבור וכי אין מקום להורות על שחרורו המוקדם.

על כן, טען ב"כ המשיבה כי בנתונים אלה "החלטת הוועדה נכונה ובוודאי סבירה".

דין:

כידוע, ועדת שחרורים לא תורה על שחרור מוקדם של אסיר, אלא אם שוכנעה כי האסיר מבקש השחרור "ראוי לשחרור", וכן כי "שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור", בהתאם לסעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001.

סעיף 9 לחוק הנ"ל מונה את השיקולים אותם על ועדת השחרורים לשקול, שעה שהיא בוחנת את השאלה האם אסיר ראוי לשחרור מוקדם.

עיינו עיין היטב בעתירה שבפנינו ובבסיס נימוקיה כפי שעלה בהרחבה מטיעוני בא כוחו ואנו סבורים כי ועדת השחרורים שדנה בעניינו, בחנה כדבעי את השיקולים הצריכים לעניין ומסקנתה מקובלת עלינו.

אנו קובעים כי יש ממש בדברי ב"כ המשיב המהווים מסד של ממש לדחיית עתירת העותר.

יודגש כי העותר ביצע מספר עבירות, ביניהן גניבת רכב ונהיגה ללא רישיון, לצד עבירת השב"ח, וכן בעברו לא פחות מ-15 הרשעות בעבירות תעבורה, לרבות מספר עבירות של נהיגה ללא רישיון. מספר העבירות והמועדים הרבים בהם הן בוצעו מעידים כי העותר אינו מפנים את החומרה שבמעשיו ועל הרצידיביזם שבביצוען.

עבירות השב"ח המלוות בעבירות נוספות של גניבות רכב ונהיגה ללא רישיון מעידות על המסוכנות הגבוהה של העותר וכי הסיכון לשלום הציבור בשחרורו המוקדם הינו גבוה.

בצדק, כתבה הוועדה בהחלטתה כי "הנהיגה ללא רישיון הינה מכת מדינה", ובאשר לעבירת השב"ח נפנה לרע"פ 4849/13 **אוולד נ' היועמ"ש** מיום 14/11/13.

בנוסף, איננו יכולים להתעלם מהעובדה כי משטרת ישראל מתנגדת לשחרורו המוקדם של העותר, כמו גם מהדיעות המודיעיניות שהוצגו לנו, ואשר הונחו בפני הוועדה, עברו, ובכל אלה היה כדי להצדיק את דחיית העתירה. ומשכך, למעשה לא הוכח כי הוא "ראוי לשחרור" המוקדם.

בראית האמור לעיל, אנו קובעים כי החלטת ועדת השחרורים סבירה ונכונה ולא מצאנו מקום להתערב בה.

אשר על כן, העתירה נדחית.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק הדין לבאי כח הצדדים וכן לעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשע"ו, 21 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

א. וינשטיין, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

אתי עטיאס